

Bílo-červená La traviata se v Olomouci líbí

Hned na počátku se musím přiznat, že jsem se na novou operní inscenaci v Moravském divadle Olomouc moc těšila. Těšila jsem se navzdory skutečnosti, že jsem poslední Traviatu viděla zhruba před rokem ve vídeňské Státní opeře v obsazení skutečně světovém – Anna Netrebko a Joseph Calleja! Laťka byla tedy nastavena skutečně hodně vysoko a co si hlavně neodpustím je konstatování, že já osobně do Vídně jezdívám poslouchat hlavně piano zpěváků a orchestr, "jen" doprovázející zpěváky, a ne opačně, jak je to běžným zvykem v českých zemích. Traviatu jsem viděla ve velkém časovém odstupu ve Vídni dvakrát a vždycky jsem v němém úžasu našla v hudbě tolik dosud nepoznaného a netušeného! Věřte, vše skutečně díky velice umírněné dynamice. Tato opera si, podle této mé zkušenosti, asi ticho a poklid prostě žádá, aby vynikla ta krása, kterou do ní Verdi vložil. Můžeme se dnes jen dohadovat, zda si námět nevybral tak trošku z osobních důvodů. Sám přece mnoho roků žil v nemanželském svazku a vystavil tak svou životní družku Giuseppinu Strepponi společensky nelehkému postavení.

E. Gazdíková (Violetta)

La traviata se na olomouckou scénu vrací po sedmnáctileté odmlce. Vrací se v nastudování hostujícího režiséra Martina Otavy, pod taktovkou šéfa opery Miloslava Oswalda. Režisér Otava v programu jasně rozkrývá svůj záměr inscenovat „pravdivý příběh normálních lidí, které determinují jejich emoce, egoismus, touhy, životní situace, náhody i omyly“. Myslím, že se mu tento záměr podařilo ve spolupráci se všemi protagonisty beze zbytku naplnit.

M. Vlček (Alfréd)

Co mě snad poněkud zarazilo a nejsem schopna jaksi ohodnotit, byla výtvarná stránka inscenace. Po otevření opony se mi okamžitě vybavila scéna z dosud uváděné inscenace v Národním divadle v Praze, kde je také využito půlkruhového ochozu. Možná už vše bylo vymyšleno? Na rozdíl od pražské inscenace je ale olomoucká scéna zcela uzavřena půlkruhem černých zrcadel. Ve všech sborových scénách se mi to zdálo poněkud nepraktické, protože sbor se vždy doslova jako komando vyrojil na své výstupy a pak opět zcela zmizel, takže nepoučený divák by mohl být poněkud zmaten, zvláště když pak všichni zpívají o skvělém večíрку, který pro ně v prvním dějství Violetta uspořádala. Zhýralá společnost dam v bílém s kloboučky na hlavách totiž tomu moc nenasvědčovala, stejně tak jako pánové, všichni oblečení do rudých fraků a kalhot, ani po prohýřené noci nijak neuvolnění. Prozatím se mi nepodařilo pochopit či rozkrýt záměr využití právě těchto barev. Abych byla přesná, smutek přinášející postavy byly v černém (otec Germont a v závěru i doktor Grenvil) a Alfred po celou dobu v bílém. Ples u Flory přinesl pro dámy sboru přece jen

změnu – při sboru cikánek ze sebe strhaly bílé šaty a všechny pak už byly jen v rudé. Vše zvládaly naprosto bravurně za zpěvu i tance. Prostě hráčská vášeň a následné ponížení Violetty koncem druhého jednání se staly „peklem“.

Ještě k onomu zmíněnému přirovnání sboru ke "komandu": Takto to vnímala moje kamarádka, která není vyhraněným operním divákem, a já jsem si až při jejím komentáři uvědomila, jak automaticky vnímám skutečnost, že sbor přijde tehdy, má-li zpívat, a poté také odejde. Jsou-li navíc k dispozici na každé straně jen troje užší dveře, tím hůř.

E. Gazdíková (Violetta), J. Kettner (Giorgio Germont)

Premiérová Violetta Valéry v podání **Eleny Gazdíkové** byla dokonalá! Tato role přesně odpovídá jejím hlasovým možnostem, takže si obecnstvo bez dechu mohlo vychutnat všechny známé árie bez jediného technického zaváhání! Navíc velmi přirozené herectví bez jakéhokoliv patosu nás všechny doslova vtáhlo do děje! Postava Alfreda Germonta patřila o premiérovém večeru **Milanu Vlčkovi**. Musím přiznat, že mě velmi mile překvapil. Slyšela jsem jej jako Alfréda před několika lety v Národním divadle v Brně a dovolím si tvrdit, že na této roli udělal velký kus práce jak pěvecky, tak herecky. Velké ovace sklidil při závěrečné děkovačce za roli otce Giorgia Germonta **Jakub Kettner**. Jestliže jsem napsala, že premiérová Violetta byla dokonalá, pak Giorgio Germont byl dokonalý

dvakrát! Jeho nádherný tembr, dynamika i technická dokonalost jsou prostě pozoruhodné! Z menších rolí mě zaujal Barone Douphol v podání **Antonína Valenty**. Především herecky úžasně propracované detaily daly všem tušit, kdo je pro něj Violetta: jeho majetek, jeho zboží, za které si platí. Po delší době jsem si uvědomila, že to není jen ten, který Violettu nezištně doprovází ve scénách „před i po Alfrédovi“. Závěr opery byl pak vynikajícím dramatem, rozehraným a umocněným obrazem v černých zrcadlech. Dojem mnoha lidem jen poněkud zkazily dveře, odsouvající se do stran a velmi evokující pocity z posledního rozloučení. Myslím, že síla Verdiho hudby a naprosto geniální závěr opery vůbec nemusí být umocňován takovým efektem. Ten tedy rozhodně této inscenaci nesluší.

H.Kostelecká (Flora)

Druhá premiéra byla pro mě pozoruhodná hlavně díky skvělému výkonu **Ondřeje Koplíka** v roli Alfréda Germonta. Tento mladý tenorista mě překvapil velmi vyzrálým pěveckým i hereckým výkonem. A pak, že se tenoristé v českých zemích nerodí! Violettu při druhé premiéře ztvárnila paní **Lea Vítková**. Ač v programu přiznává, že ji vlastně nikdy nenapadlo snít o této roli hlavně díky koloraturám v prvním dějství, setkala se vlastně poprvé v kariéře s Verdiho partem. Musím přiznat, že mě velice příjemně potěšila, protože se jí podařilo jak pěvecky, tak herecky zazářit. Pravdou je, že v těch koloraturách byly ještě technické rezervy, ale jsem

přesvědčena, že se její Violetta ještě „vyzpívá“. Otce Giorgia Geronta výborně zpíval a hrál **Vladislav Zápražný**. Závěrem musím ještě podotknout, že menší role v podání **Václavy Houskové** (Flora), **Jiřího Příbyla** (doktor Grenvil), **Ondřeje Doležala** (Gastone) a **Zdeňky Mollíkové** (Annina) byly ve ansamblech mnohem hlasově „barevnější“, než premiérové obsazení. Jednomu je potom až líto, jak nespravedlivá je tato opera, která vlastně jen třem hlavním postavám dává dostatečný prostor k projevu, zatímco role menší skutečně jen dotvářejí celek.

M.Málková (Annina), M.Vlček (Alfréd)

Velký hold a poklonu musím složit perfektně sezpívanému sboru i sehranému orchestru. Jen mě trošku zamrzelo, že premiérový zvuk orchestru byl o poznání silnější, než tomu bylo na veřejné generální zkoušce. Tím se vracím na začátek svého zamyšlení nad novou olomouckou premiérou a k úžasné osobní zkušenosti, že Traviatě sluší piano a pianissimo!

Nakonec mi nezbyvá nic jiného, než milovníkům opery novou olomouckou Traviatu doporučit. Ať už totiž budete slyšet kterékoliv obsazení, vždycky se dočkáte opravdu výjimečného zážitku.

J.Kettner (Giorgio Germont), M.Vlček (Alfréd)

Giuseppe Verdi: La traviata

Dirigent Miloslav Oswald

Režie Martin Otava

Sbormistr Lubomíra Hellová

Scéna Ján Zavarský

Kostýmy Dana Svobodová

Orchestr a sbor Moravského divadla Olomouc

Premiéry 16. a 19.dubna 2010 Velké divadlo Olomouc

Violetta Valéry - Elena Gazdíková/Lea Vítková

Flora Bervoix - Hana Kostecká/Václava Housková

Annina - Magda Málková/Zdeňka Mollíková

Alfredo Germont - Milan Vlček/Ondřej Koplík

Giorgio Germont - Jakub Kettner/Vladislav Zápražný

Gastone - Ondřej Doležal/Jakub Rousek

Barone Douphol - Petr Špaček/Antonín Valenta

Marchese d'Aubigny - Vladimír Třebický

Doktor Grenvil - Jiří Příbyl/David Szendiuch

Autor: Zdena Plachá (23. dubna 2010)

Zdroj: <http://www.operaplus.cz/2010/04/bilo-cervena-la-traviata-se-v-olomouci.html>